

INCH' ALLAH

OP
PAD
IN

MAROKKO

MATTHIAS FAES
MAXIME DE GROOTE

TAGHIA – MAROKKO WAS IN NOVEMBER 2011 GEBOEKT. ZO KREGEN WE RUIM DE TIJD ONFYSIEK VOOR TE BEREIDEN OP HET MULTI-PITCH KLIMMEN. WE VERTROKKEN BEGIN APRIL 2012 VOOR EEN 14 DAAGSE KLIMTRIP. DE VERWACHTINGEN WAREN HOOG GESPANNEN! WE VERTROKKEN MET Z'N VIJVEN, IK (MATTHIAS FAES) VORMDE EEN TEAM MET MAXIME DE GROOTE. ERIK ADRIAENSSENS, GÉZA TOTH EN SARA BARBIER VERGEZELDEN ONF OP EEN AVONTUURLIJKE REIS NAAR HET ATLAS GEBERGTE. VOOR MAXIME WAS DE REIS AL BEKEND. HIJ WAS HET JAAR VOORDIEN REEDS IN TAGHIA.

Tekst & foto's : Matthias Faes en Maxime De Groot

Met dank aan de trouwe ondersteuning van buitensportwinkel K2 en onze partner KBF.
Meer foto's van onze klimtrip op www.mountcoach.org

Onze eerste nacht brachten we door in Marrakech. De volgende ochtend laadden we onze bagage op het dak van een 4x4 voor een trip van ongeveer 6 uur tot Zaouia (200km ten Oosten van Marrakech). Onderweg hielden we een tussenstop om eten in de slaan voor de komende 2 weken. Aangekomen in Zaouia laadden we onze spullen op muilezels en gingen we te voet verder tot Taghia. De wandeling op zich was prachtig!

Aangekomen in Taghia vielen onze monden letterlijk open... wat een enorme wanden!

Al vrij snel bleek dat de omstandigheden niet dezelfde waren als het jaar voordien. De eerste dag kwam van klimmen jammer genoeg niets in huis, de rots was te nat. De eerste regendag was een feit...

"Sussuro Berber" (ED+ 300m 7b+ max) op de Paroi Des Sources zou onze eerste route worden. Deze ligt naast Zebda, die Maxime vorig jaar geklimmen had. Het had geregend, zou het droog blijven? Zouden de routes voldoende opgedroogd zijn? In de late voormiddag besloten we de route sowieso te klimmen, een kleine 300m zou geen probleem mogen zijn als we de eerste lengte 7b+ vlot doorkwamen. De 'mental' kreeg toch even een deukje. De eerste lengte was bovenaan nat. Op de koop toe was de voorklimmer van de cordée voor ons niet voorbij een moeilijke passage geraakt en was terug gekeerd. Die passage (in 3/4 van de lengte) heb ik nog al klimmend kunnen bereiken. Veder in de lengte was ik genoodzaakt tot aan de relais iets meer artif te klimmen. Het bovenste stuk was te nat. Maxime klom deze lengte zonder veel problemen na!

In de tweede lengte konden we even bekomen... 6c met enkele dakjes en moeilijkheden op het einde van de lengte. Vervolgens klonnen Maxime en ik respectievelijk een 7a en 7a+ voor op fantastische rots, een rechte, technische oranje muur, wauw!

Af en toe werden we opgeschrikt door vallende stenen of ander puin van een Duits team route-openers. Afgezien daarvan was het genieten. Als eerste route, met enkele pittige lengtes in het begin, was de uitklim iets gunstiger om wat te acclimatiseren. 3 lengtes 6b en nog een lengte uitklimmen in gemakkelijker terrein. Hadden we gedacht ... In Maxime's laatste lengte 6b begon het te druppelen. Eens we boven stonden, waren we doornat. De afdaling was min of meer op automatische piloot, met onze gedachten ergens 300m lager, vrezende voor het ergste...

Maxime: Matthias was boven en had relais gemaakt, ik vertrok voor de laatste lengte. Enkele meters verder hoorde ik een hels kabaal door vallende stenen. Dit kwam van de Duitsers die 2 nieuwe routes aan het openen waren. Ik keek naar beneden. Deze keer waren er veel meer vallende stenen dan voorheen, zelfs tot heel ver van de wand. Ik zag ook iets geel, een rugzak, dacht ik. Het belandde in de rivier. Het was toen duidelijk dat het één van de Duitsers was. Het verdere geroep onderaan de wand vertelde genoeg, met een hartslag van 200 klom ik verder tot bij Matthias...

Tijdens het equiperen was er een grote blok losgekomen die beide touwen van deze klimmer had doorgesneden. Die avond was zwaar, onze beide voeten aan de grond met de harde realiteit van de klimsport.

De komende dagen was het slecht weer: 3 regendagen (drie!) op een rij... Tijdens deze 3 dagen verkenden we klimroutes en canyons, en hielpen de Duitsers met hun terugkeer, deden aan sportklimmen tussen de regenbuien door en krikten onze moraal terug op.

Pas vrijdag konden we terug aan de bak. Deze keer met 3. Vergezeld door Sara klommen we "Haben Oder Sein" (ED-, 300m, 6b+ max) een wand van 300m op de Paroi de la Cascade. Stuk voor stuk fantastische lengtes op sublieme rotskwaliteit, loodrecht klimmen! De route mocht dan wel niet zo 'hard' wezen (max 6b+), met ons drieën was de ambiance groot. We klommen 50m rechts van de waterval. Dat zorgde er voor dat we geregeld een fijn douchegordijn over ons heen kregen door de strakke wind. Voor Sara was het de eerste keer, zo hoog, zo hard ... een fijne prestatie. We moesten zowaar uitklimmen in de sneeuw. Voor Maxime was het ook de eerste keer dat hij aan deze kant van Taghia boven stond. De afdaling op zich was ok, maar omwille van het late uur bezorgde het vinden van het berberpad ons toch wat stress. Toen we de afdaling achter de rug hadden, trokken we opnieuw de schoenen uit en waadden door de rivier... het duister viel al in.

De dag erna (zaterdag) mocht iets ambitieuzer zijn. De nieuwe route "Black Wolf" op de Oujdad bleek echter een afknapper van formaat, 420m 7a+ max (6c oblig).

De inklim hadden we enkele dagen voordien in de regen verkend en leverde daardoor geen probleem en geen tijdverlies op. De eerste lengtes duurden echter ellendig lang. Maxime klom een 6a exposé en super geëngageerd op zéér slechte rots. De daarop volgende 6c was hard, zonder meer, en dit was nog maar de voorbouw. Een rommelige rotsband bracht ons naar het begin van de moeilijkheden. Eerste lengte 7a+, voor Maxime op micro "réglettes", zó hard voor z'n graad. Na enkele meters brak een greep uit. Door de val liepen Maxime's handen averij op... Een 2e poging bracht Maxime verder maar de lengte was echt super hard. In mijn poging klom ik nog vrij (al naklimmend) tot het laatste geplaatste setje maar dat kostte zoveel kracht dat ik zelf ook na enkele meters hoger strandde. De rots was van zo'n slechte kwaliteit: reeds veel sporen van afgebroken grepen en dus zeer hard gequoteerd. Ombouwen en afdalen dan maar...

De halve mislukking van de klimroute "Black Wolf" speelde nog door ons hoofd. Vooraleer iets groter te ondernemen wilde we toch eerst nog wat klimmeters maken. Zondag zou het dus echt ambitieus worden: iets meer dan 600 meters klimmen. We zouden starten met "Au nom de la Réforme" (ED- 300m 6c max) op de Taoujdad en vervolgens "Belle et Berbère" (TD+ 330m 6b+ max) op "dalle".

Op zich is "Au nom de la Réforme" geen extreem lange route, jammer... want de rots is compact, recht en magistraal klimmen. Maxime klom de 3de lengte voor, misschien wel de mooiste. Zeer technisch, met kleine "réglettes" en met enkele geëngageerde passen net onder de relais. De moeilijkheden in deze route waren relatief, het was vooral genieten. Na een eenvoudigere uitklim hadden we duidelijk nog energie over. We 'repten' ons tot de top van de Taoujdad, afklimmen, een rappel trekken en terug afklimmen tot de inklim van "Belle et Berbère" op de Paroi des Sources.

De 2de route was van een compleet andere stijl. In tegenstelling tot de voormiddag, waar continuïteit en meer atletisch vermogen moesten angesproken worden, vereiste "Belle et Berbère" dat er uit een ander vaatje getapt werd. Technisch voetenwerk, weinig grepen, kortom, echte dal waarop we toch wel zweetten, hard voor z'n niveau! Uiteraard geopend door monsieur PIOLA!

Op het einde van de dag waren we 'perte total'. Moe geklommen maar vooral afgepeigerd omdat we de 2de route met veel te weinig water hadden aangevangen. Het werd wel de warmste dag met de meeste uren zon, lekker aangenaam om te zekeren op de standplaats maar net iets te warm om te klimmen.

De volgende dag moesten we even bekomen vooraleer iets groter aan te vangen. Onze ogen waren sinds begin van de reis gericht op een paar grotere projecten. Het slechte weer gooide onze plannen letterlijk in het water... Gelukkig begonnen we ons toch sterker te voelen en werd het tijd om de canyon te verkennen (de aanloop naar de route "Les Rivières Pourpres"). Door het slechte weer was er dit jaar veel water in de canyon en vooraleer dit wegtrok moesten we zeker 2 weken droog weer hebben. Dit hadden we niet, ach ja, dan maar de canyon in met veel water... Stilaan geraakten we vooruit en we equipeerden een stuk met een vast touw. Tot "the-point-of-no-return" (een hachelijke oversteek en gegarandeerd goed nat) ging het vlot. Hoe we het vervolg moesten aanvangen was voor ons beiden een raadsel... springen over het water? erdoor waden? erdoor zwemmen? De zeer sterke stroming deed ons echter twijfelen en in het water vallen was absoluut geen optie! Na een tijdje twijfelen dan maar terugkeren en verder genieten van onze "rustdag".

Iets later, om 8.00u, vielen we spreekwoordelijk achterover: we staan onderaan de route! Letterlijk achterover vallen eigenlijk ook: steil, de eerste 200-tal meters zijn overhangend, met veel dakjes en daken.

Enkele maanden na het toppen van de route zijn de kleine details ontgaan maar het geheel is zo fantastisch. De ambiance op de relais met steeds veel lucht, veel wind, veel hangen, nooit echt recupereren, lengtes die alsmaar langer werden naarmate we hoger kwamen in de route. De spanning toen er bewolking opkwam bij de start en twijfelen of het zou gaan regenen... de 10 eerste pijnlijke hang-relais, de mentale kracht om door harde passen in geëngageerde passages te gaan, af en toe een val... Maar zoals steeds zeggen beelden meer dan woorden!

De laatste echt harde lengte gaf het gevoel van "Roddelar" of een ander fantastisch sportklimmassief. Een sportklimroute op 350m hoogte, uitkijken over Taghia en een groot deel van het Atlasgebergte. Na een korte ontlading boven kwam het besef dat het al wat later was. Uiteindelijk waren we terug in de gite net voordat het donker was. Moe omdat we bijna 12.00u non-stop onderweg waren, maar zo voldaan, heerlijk toch!

De dag erna klommen Eric en ik samen op de Paroi des Sources "Le rêve D'aicha" (TD- 255m 6a+ max). Volledig 'kapot' op onze rustdag... maar belofte maakt schuld.

Voor de laatste klimdag planden Maxime en ik "Canyon Apache" (ED- 300m 6c+ max). Helaas: opnieuw staken de natuurelementen een stok in de wielen en stonden we op in een sneeuwtapijtje. Dat was de voorbode van een redelijk onderhoudende terugreis! Aangekomen in Marrakech kwamen

we in het slechtste hotel ooit. Het regende er letterlijk binnen, gelukkig was het wel goedkoop, misschien te goedkoop... Ach ja, we hadden er een zalig avontuur op zitten en konden er gelukkig nog goed om lachen!

TAGHIA INFO

De drie belangrijkste rotsklimgebieden van Marokko zijn: Tafraoute, Todra Gorge en Taghia Gorge.

De Taghia Gorge is gelegen in het Hoge Atlas gebergte, en biedt de beste grote wanden in Marokko met routes tot 800m. Taghia is quasi enkel multi-pitch klimmen op fantastische ruwe kalksteen. Er zijn momenteel meer dan 100 routes in de 6e maar overwegend 7e graad en nog veel meer hardere routes. De routes zijn van volledig behaakt tot volledig alles zelf af te zekeren. De beste periode om deze Gorge te bezoeken is van begin april tot eind oktober, al kan het te warm zijn in de zomer.

Het kleine dorpje Taghia ligt op bijna 2.000m hoogte en is omgeven door overhangende rode kalkstenen muren en pieken tot 3000m hoog. In Taghia kan je bivakkeren of in een gite verblijven. Tot voor kort was er geen elektriciteit, maar jammer genoeg staat de tijd hier ook niet stil en zal er waarschijnlijk vroeg of laat ook internet aanwezig zijn...

Het makkelijkste is vliegen op Marrakech. Het comfortabelste en snelste is een 4x4 voertuig huren tot het dorp Zaouia. Vervolgens gaat het te voet verder tot Taghia, een prachtige wandeling op zich!